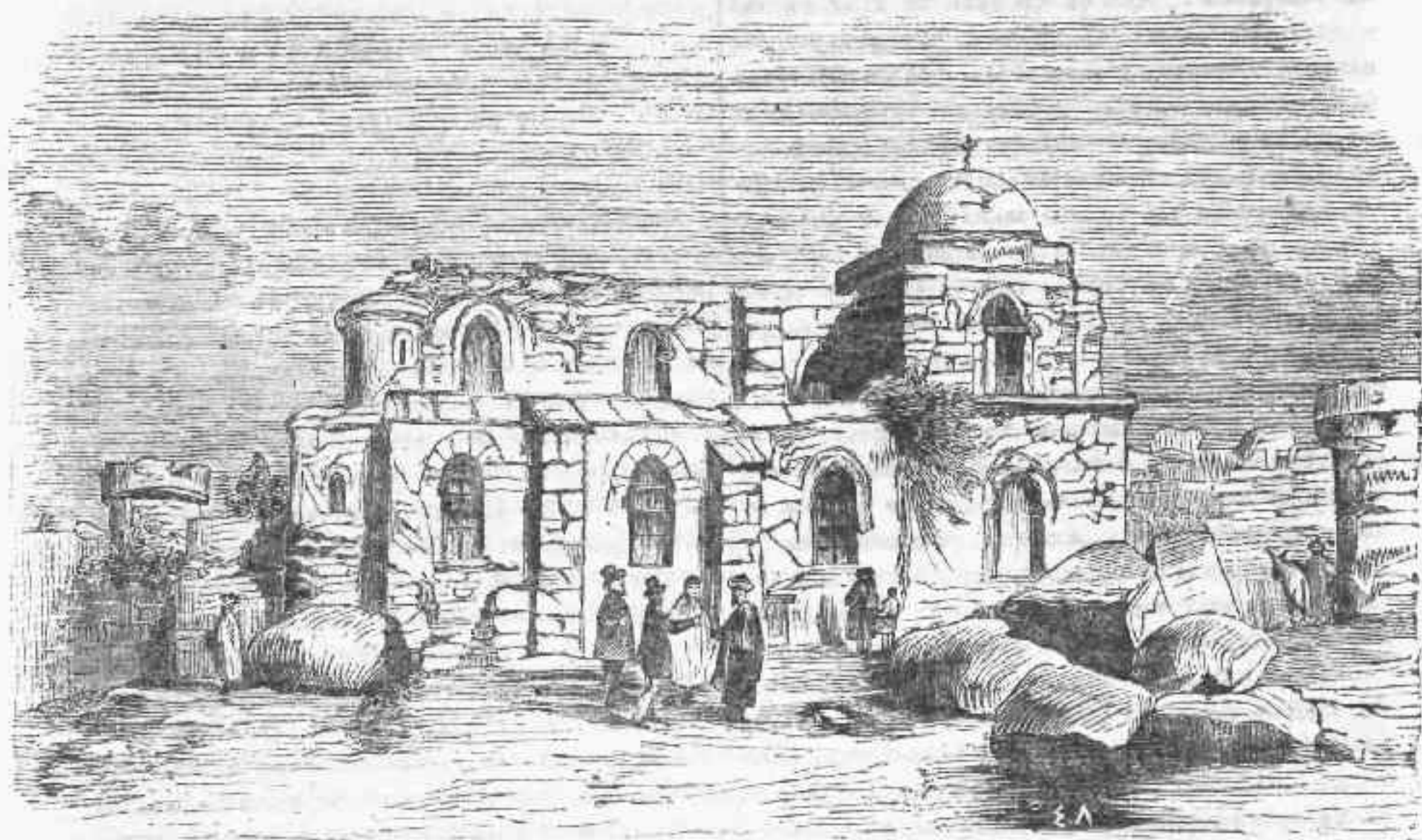

Ναός τῆς ἁγίας Ἄννης.

χοι τοῦδε ἴστατο ἀκίλλης καὶ σεταθρωμένος, ἐνέφαινε δὲ τῆς ἀρχαίας καλλονῆς καὶ μεγαλοπρεπείας τὰ ἴχνη, καὶ ἐδείκνυε πόσον εὐπρεπὴς καὶ πάντερπνος ἦν τὸ πάλαι. Ἐγγιστα δὲ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τούτου ὑπῆρχε καὶ μοναστήριον παρθένων μοναζουσῶν, ὅπερ ἐν καλῇ καταστάσει εὖρον καὶ ἐπισκέρθησαν οὐ μόνον ὁ Μορισὼν ἐν ἔτει 1697 (1). καὶ ἄλλοι, ἀλλὰ καὶ ὁ Σατωβριὰν τῷ 1806 (2). Ἐκ τοῦ δεξιοῦ δὲ χοροῦ τῆς Ἐκκλησίας καταβαίνει τις διὰ κλίμακος εἰς ἐν σπήλαιον, ἐνθα ἐκ σταθερᾶς παραδόσεως λέγεται ὅτι ἐγεννήθη ἡ Θεοτόκος. Ἡ ἀρχαία καὶ σεβαστὴ αὕτη παράδοσις, ἀνωθεν ἄχρις ἡμῶν κατελθοῦσα, λέγει ὅτι ὁ ναὸς οὗτος ἦν τὸ πάλαι οἶκος τῶν σεπτῶν γονέων τῆς Θεοτόκου, τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης, ἐνθα ἡ πανάμοιμος ἐγεννήθη Παρθένος, καὶ ὡς ἐν πατριῳ αὐτῆς οἶκῳ κατῴκει ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πάθους τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἕως οὗ παρέλαβεν αὐτὴν ὁ ἡγχιπημένος μαθητὴς εἰς τὰ ἴδια κατὰ τὴν ἐπὶ σταυροῦ τελευταίαν τοῦ Κυρίου παραγγελίαν (3). Τὴν παράδοσιν ταύτην ἀναφέρουσιν ἄλλοι τε, καὶ ὁ κατὰ τὸν 16' αἰῶνα τοὺς ἁγίους τύπους περιηγηθεὶς Ἰωάννης Φωκᾶς «Περὶ τὴν πύλιν τὴν ἐξάγουσαν εἰς τὴν ἁγίαν Γεθσημανὴ ἐστὶ ναὸς τῶν ἁγίων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, εἰς δὴ ἡ τῆς παναχράντου Θεοτόκου γέγονε γέννησις» (4). Μνησίαν ταύτης ποιεῖται

καὶ ὁ μετὰ τὸν Φωκᾶν ἀκμάσας πρωτονοτάριος τῆς Ἐφέσου Περδίκης ἐν τοῖς ἐξῆς στίχοις:

- « Καὶ θεῖον οἶκον πάντερπνον Ἰωακείμ καὶ Ἄννης,
- « Ἐφ' οὗ πέρ ἐστιν ἡ πόρτις ἡμεῖς θεοπατόρων.
- « Καὶ δένδρον εὐσεκόφυλλον ἑστὶς ἐν τῷ προνάῳ,
- « Ὅπερ εἰς τὸ γενέθλιον τῆς παναχράντου κόρης
- « Ἀναρτοῖν, πορίζεται καρπὸν ταῖς στερινοῦσαις,
- « Ποιεύσας τὴν μετάληψιν ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ δένδρου (5).

«Τὸν οἶκον τοῦτον οἱ παλαιοὶ εὐσεβεῖς μετέβαλον εἰς περικαλλέττατον ναόν· κατὰ δὲ τὴν φερομένην παράδοσιν αὐτὴ ἡ ἁγία Ἐλένη πρώτη μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν ἱερῶν οἰκοδομημάτων ἀνήγειρε καὶ τὸν ναὸν τοῦτον. Καὶ μέχρι μὲν τῶν σταυροφορικῶν χρόνων εἶχον αὐτὸν οἱ Ὀρθόδοξοι, καθὼς καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐν Ἱεροσολύμοις πανσέβαστα προσκυνήματα· ἐπιδραμόντες δὲ τὴν ἁγίαν γῆν οἱ Φράγκοι ἐν ἔτει 1099, καὶ χειμάρρου καταράσσοντος δίκην ἐπικλύσαντες τὴν ἁγίαν πόλιν, κατέσχον μετὰ τῶν λοιπῶν καὶ ταύτην τὴν ἐκκλησίαν μέχρι τοῦ ἔτους 1187, ὅτε ὁ Σαλαδῖνος, κύριος γενόμενος τῆς ἁγίας πόλεως, μετέβαλε τὸν τε ναὸν καὶ τὸ μοναστήριον εἰς μέγα μωαμεθανικὸν σχολεῖον, διατάξας ἵνα καθῶνται καὶ διδάσκωνται ἐν αὐτῷ δωρεάν ἐντοπίων τε καὶ ἀλλοδαπῶν πτωχῶν παῖδες. Ὁ σουλτανικὸς οὗτος ὀρισμὸς σώζεται ἄχρι τῆς σήμερον, ἐπὶ μεγάλῃ μαρμαρίνης πλακῶς λαξευτοῖς ἀραβικοῖς γράμμασι γεγραμμένος, καὶ ὑπεράνωθεν τῆς πύλης τοῦ ναοῦ τεθειμένος. Συνῆλθον λοιπὸν καὶ κατῴκησαν ἐν τῇ ἐνορίᾳ ταύτῃ τῆς ἁγίας Ἄννης πλὴν τῶν διδασκάλων καὶ μαθητῶν καὶ πολλαὶ τουρκι-

(1) A. Morison, Relation historique d'un Voyage au Mont Sinaï et à Jérusalem. Toul. 1704. p. 382.

(2) Chateaubriand, Itinéraire de Paris à Jérusalem. Tom. 2, p. 146.

(3) Ἰωάν. 10', 26.

(4) Φωκᾶς, Ἐκφρασις ἐν συνέσει τῶν ἀπ' Ἀντιοχείας μέχρις Ἱεροσολύμων κἀστέρων καὶ χωρῶν κτλ.

(5) Περδίκης, Ἐκφρασις περὶ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις κυριακῶν θεμάτων.